SVATÝ JOSEF KOPERTINSKÝ, PATRON STUDENTŮ

Josef Maria Desa, jak se tento světec nazýval původním jménem, se narodil počátkem 17. století, roku 1603, v Itálii.
Jeho otec Felice Desa byl vynikající kolář a výrobce povozů. Kvůli své dobrotě se však dostal do velkých dluhů a byl na něj vydán zatykač. Utekl z vesnice, aby se vyhnul vězení. Jeho žena zůstala sama, byla v pokročilém stádiu těhotenství, když k nim zas jednou domů přišli biřici. Ukryla se do nedaleké stáje a tam našeho Josefa porodila. Tak se stal podobně jako samotný Pán Ježíš a svatý František z Assisi, dalším dítětem narozeným v krajní bídě a nouzi ve stáji.

...takto dramaticky začal život svatého Josefa, a neméně dramaticky i pokračoval...
V dětství vážně onemocněl flegmonou nebo možná rakovinovým nádorem a pět let zůstal upoután na lůžko. Všichni se mu vyhýbali, nemohl ani chodit do školy. Trávil tak dětství v samotě, v modlitbě a postu. Tehdy v něm uzrávaly zárodky opravdové svatosti a povolání k řeholnímu životu a ke kněžství. A pak se stal zázrak. Matka malého Josefa odnesla do poutního kostela Milosrdné Panny Marie v nedaleké vesnici Galtone, potřela ho olejem a Josef se okamžitě uzdravil. A zpátky do Kopertina byl schopen dojít sám.

...jenomže jak se mohl stát knězem, když nebyl vzdělaný?...
Byl to opravdu problém, žádný řeholní řád jej nechtěl přijmout. Ani ve světské práci řemeslníka se mu nedařilo. Byl prý nesoustředěný a nešikovný. Pak ho přece jen přijal řád kapucínů, ale po osmi měsících ho propustili kvůli malému talentu k pomocným pracem na zahradě a v kuchyni a nepochopitelné nesoustředěnosti. Další rána byla, když zjistil, že jeho otec zemřel a tudíž všechny dluhy spadají na něj, a tudíž mu hrozí vězení. Pomohli mu jeho strýcové, minorité, kteří jen nakonec přijali za terciáře do svého řádu. Duchovní tehdy nespadali pod civilní soudy.

...stal se tedy knězem?...
Ano stal. Po večerech tajně četl knihy, doplňoval své chabé vzdělání, a když to viděli jeho představení, začali uvažovat o tom, že by se přece jen Josef mohl stát knězem. Studium mu ale nešlo, svoje chabé schopnosti odevzdával Bohu na dlouhých modlitbách. A tak díky své odevzdanosti Bohu a upřímné snaze se mu podařilo složit zkoušky a v roce 1627 mu bylo uděleno nižší svěcení. Než byl ale vysvěcen na jáhna, musel složit důležitou zkoušku. Kandidát musel umět číst, zpívat a vysvětlit výrok z evangeliáře. Protože znalosti latiny bratra Josefa z Kopertina, jak se náš Josef jmenoval řeholním jménem, byly skromné, byl plný obav. Svěřil se pod ochranu Panny Marie Grottellské a naučil se nejkratší evangelium v roce. Když biskup u zkoušky otevřel evangeliář, padl jeho zrak právě na tento nejkratší úryvek. Josef to bude navždy považovat za zázrak. Díky dalšímu „štěstí“ či „zázraku“ byl později vysvěcen i na kněze.

...a teď už tedy měl svatý Josef to, co dlouhá léta chtěl?...
I když už byl Josef knězem, považoval se za nejmenšího z nejmenších a aby byl k užitku, věnoval se běžným pracím. Aby zvětšil své nepříliš velké znalosti, po večerech četl a vzdělával se. Kromě toho se často modlil, postil a konal přísná umrtvování. Trápila ho však častá pokušení proti slibu chudoby. Protože pocházel z chudých poměrů, cítil se velmi těsně připoután k věcem, které mu dříve chyběly – dostatek jemného oblečení, kněžské obleky z kvalitní látky, obrazy na stěnách, dokonce měl i hodinky. To vše si

koupil z kapesného, které minorité dostávali, nebo je dostal darem od příbuzných či dobrodinců. Tato pokušení trvala dva roky. Byla období, kdy to všechno dokázal rozdat, ale jakmile mu tyto věci začaly scházet, honem si je zase kupoval. Stával se tak cílem žertů spolubratrů a výčitek představeného. Jednou si dodal odvahy a rozdal všechno, že už mu zbylo jen tak ubohé oblečení, že se v něm styděl před bratry ukázat. Upadl do přehnaného smutku, a když ležel a vzlykal na slamníku ve své cele, přišla ho utěšit neznámá osoba a darovala mu nový kněžský šat. Od té doby plný důvěry v nejvyššího a dobrého Pána přijal chudobu za vlastní.

...proč je svatý Josef zobrazován, jak se vznáší nad zemí?...

Toužil po dokonalosti, dlouhý čas trávil modlitbou a rozjímáním. A tak se stávalo, že upadal do extáze, vycházely z něj nečekaně výkřiky. Probral se, až když představený pronesl slovo „poslušnost“, která byla Josefu nade vše. V říjnu 1630 byl pro něj dnem, kdy ho Pán vyvolil k poslání, které se pro něj stalo příznačným. Když v Kopertinu vycházelo procesí ke cti sv. Františka do kostela a on byl v jeho čele jako kněz, vznesl se ze země až na úroveň kazatelny a zůstal ve vytržení nehybně viset ve vzduchu před očima davu. Vnitřní hlas ho napomenul, aby se oprostil ode všeho – nemusí se stydět, že bude považován za blázna. Jeho extáze a levitace mu přinášely velké útrapy – zlobu bratří, inkviziční soud a několikeré stěhování do zapadlých klášterů, díky němuž se však dostal do svého vytouženého Assisi, kde nějakou dobu pobýval. Sv. Josef měl také dar vidět do duše, dar proroctví a viděl do budoucnosti. Konal mnohé zázraky. Jednou, když silné krupobití zabilo stádo ovcí a jejich pastevci naříkali nad ztrátou výdělku a důvěry svých pánů, bratr Josef s nimi šel na místo neštěstí, vzal jednu ovci po druhé do náruče a přikázal: „Ve jménu Boha vstaň“. A tak oživil celé stádo.

...jak sv. Josef Kopertinský prožíval své těžké chvíle nemoci a umírání?...

Když onemocněl, vše snášel trpělivě. Velmi prosil o to, aby směl přijímat Beránečka, tak nazýval svého přítele v Nejsvětější Svátosti. Říkal: „Vězte otcové, že v ten den, kdy nebudu moci přijmout Beránečka, odejdu na věčnost.“ Lékaři, který mu radil, aby prosil o své zázračné uzdravení, odpověděl: „Lékaři můj, špatně mně radíš, neboť Boží vůli, Boží vůli je třeba konat! Dostal jsem od Matky Boží nespočet milostí a dostal bych i tuto, kdybych o ni prosil. Ale já to nechci, protože jsem svěřil svůj život i smrt do Božích rukou – ať se se mnou děje, co se mu zlíbí.“ Zemřel 18. 9. 1663.

Po světcově smrti přicházelo mnoho lidí, aby se s ním rozloučilo. Nechyběly ani zázraky a milosti. Jeden muž trpěl dlouhé měsíce nádorem na kolenu. Nepozorovaně vklouzl do Josefovy prázdné cely, a když poklekl na klekátko, kde se otec Josef často modlíval, byl zcela uzdraven. Pohřben byl do výklenku pod kaplí Neposkvrněné Panny Marie, které vděčil za mnohá dobrodiní. Jeho hrob se stal záhy významným poutním místem. Na jeho přímluvu se i nadále dělo mnoho zázraků. Již po roce začal v diecézi jeho kanonizační proces, 24. února 1753 mu udělil papež Benedikt XIV. titul blahoslavený a 16. července 1767 byl Josef z Kopertina prohlášen za Svatého.

…sv. Josef Kopertinský jako patron studentů…

Patronem a přímluvcem těch, kdo jsou v nesnázi kvůli zkouškám nebo konkurzům, se sv. Josef stal až v minulém století. Tato úcta začala v Neapoli, kde byl světec souzen inkvizicí. Skupina studentů, která navštěvovala kostel, kde sloužili mše minorité, našla v tomto jejich světci útěchu. I on byl prostý mladík, který se musel vypořádávat se zkouškami před svým svěcením. Tyto zkoušky pro něj byly velmi obtížné pro jeho nevalné vzdělání, na kterém mělo velký podíl i pět let vážné nemoci v mládí. Jeden francouzský kněz se ujal této myšlenky a napsal jednoduchou novénu s prosbou úspěšně složit zkoušky. Na něj potom navázali kapucíni a ohlas dorazil i do poutního kostela v Osimu, kde byla novéna přeložena. Nedošlo však většímu rozšíření, protože to bylo v období obou světových válek. Teprve s návratem míru se rozšířila školní výuka, zvýšil se počet zkoušek i konkurzů o pracovní místa. Tak se začala šířit i novéna a úcta k sv. Josefu Kopertinskému v řadách studentů a lidí hledajících práci. Tato úcta však narazila i na odpůrce a kritiku těch, kteří tvrdili, že je patronem hlupáků a lenochů. Je potřeba dobře pochopit tuto úctu. **Žádný světec nebude nikdy chránit nikoho, kdo marní čas, zanedbává školu, kdo by chtěl dosáhnout svého cíle bez oběti.** Také nepomůže tomu, kdo by tupil Pána, kterého on nade všechno miloval. On sám měl mezi přáteli mnoho vzdělaných univerzitních profesorů teologů, všem rozdával poklady milosti, ale také nikdy nezapomněl upozornit na nedostatky a hříchy. Mohlo by se zdát, že ti, kteří plní věrně své povinnosti a poctivě se připravují, nepotřebují někoho prosit o přímluvu, ale i je může zaskočit strach, tréma, zatemnění spojitostí, mohou narazit na špatně naloženého profesora nebo šéfa. Těm všem může pomoci získat potřebný klid a jistotu k překonání všech překážek. Tím spíše, že i on sám měl při svých zkouškách mnoho potíží. Když prosíme o přímluvu sv. Josefa Kopertinského, prosíme o milost úspěšně udělat zkoušku, což je motivováno lidskými záměry, ale zároveň i o to, abychom měli sílu k tomuto závazku a čestně splnili svoje povinnosti.

Svatí nám milosti neudělují, nýbrž jen zprostředkovávají. Jsou našimi zastánci, přímluvci, prostředníky u Boha i u našich bratří. Proměňují plytký potůček našich nářků a proseb na mocné volání o pomoc, které je slyšet po celém nebi.